

Kis

LART

IRODALMI FOLYÓIRAT

CSILLAG TAMÁS

JÓ

Jó, ha van nő, és jó, ha bír,
jó ha van dohány, dohánypapír,
ha pont nem akarnak nagyon,
s van helyem a helyijáraton,

hogy nincs már gondom a gázra,
nyugalom jön a vad parára,
hogy nem térdelek, még bírom,
hogy győzhetek az áfakulcsokon,

hogy értem a verset, argót,
és csak kicsit szorítanak a margók,
hogy bár a világ elcseszett,
néha összeborulhatok veled.

2015/6 112.szám

Kis LART az INTERNETEN! www.kislant.hu

Németh Dezső

Füstkarikám a glóriád

Sohase egyedül lét;
lelked a csönd marja szét.
Szivarzsebembe teszek
a szívem fölé;
ott legyél, ha pőfékelek
kiülve házam elé.
Füstkarikám a glóriád...
tied legyen, mit Isten ad:
szeretet, szerelemálom...
legyél a mennyországom!
Beírlak téged valahová,
talán egy versbe,
vagy berovom neved egy fába:
a padom karzatába.

Vérhold *

Kiáradt a testlélek ár,
holdvér hull: liliomhalál.
Zörög a viharhatalom,
árnyéka vetül agyamon.

Semедdig ne éljél magad:
vakhold fut,
fonnyadt fény szalad,
miután lelked megakad,
kiapadt kút lesz a szavad.

A szentség fénytüneménye,
igevarázsa szétterül.
A Senki semmit sem érez –
S Isten is meghal egyedül.

2015. 09. 28. hétfő

Menekülten menekülök

Át kell tépni magamat a kerítésen:
pengés drótkoszorú
a töviskoronám,
pénzen vett átok és megvetés...
...kialkudva Európából magamat
nincsen már kérdés,
csak határozat,
és rohamra készülő katonák.

Keresztemet viszem a hátamon.
Megyek, de nem menekülök,
a húsba tépő kerítéscimbalom
véres, késes húrjaira ütök:
zengjen a magyar muzsika
a periférián.

Nyitva a trezor

Emlékezés K. János bácsira

Málló kövek, keresztek, ellopott koponyád,
ez lett júdássá feslett hazád.
Megtántorodtak a hazugság bajnokai.
Fonnyadt igazságot dédelgetnek a bírók:
jog-tömör a rend.
Megaszalt eszmék fekszenek fölaprítva:
verbális a terror.
Szent magyarok beágyazott hitben titkon
paráználkodnak.
Előre-hátra, mindegy a pártkatonáknak:
nyitva a trezor.

*„A nap elsötétedik, a hold vérré változik,
mielőtt eljön az Úr nagy és rettenetes napja.”
Joel könyve, 3*

Csillag Tamás

Bogarak, pity pangok, pipacsok közé

Jó lenne visszamenni valahová,
valami mezőre, bogarak, pity pangok, pipacsok közé,
a távolban lehetne templomtorony,
hófehér mutatóujj, igazra inteni.
Jó lenne hinni benne,
hogy én, a bogarak, a pity pangok, a pipacsok
nem lecsupaszodni, meghalni vagyunk.
Az ember a mezőn, aki lehetnék,
talán verset írna, talán valami nagy
hazatalálásról, valami óriás, előemberi békéről,
de igazából tudom, hogyha írna, akkor is
a lakótelepek kartográfiáit látná,
nyirkos, cementes lugasokat,
arra gondolna, hogy a városokban gyors autók futkosnak
a körutak felfestett csigolyasora mentén,
hogy a szoknyák alatt a szép nők combjai
közelgő háborúra harangoznak,
hogy a tévé előtt gyerekek sírnak, mert anyáék
megint olyat kiabálnak a konyhában,
s megsejtik, gyerekfejjel,
amit ott, azon a mezőn, talán én is megsejtenék:
minden béke időleges, igazából nincsenek is igazra intő ujjak,
csak bogarak vannak, tücskök, pity pangok, pipacsok,
mezei füvek, és mindannyian
lecsupaszodni, megigazulni, meghalni vagyunk.

Egyszerre

Minden mozdulatlan, mintha
kijárási tilalom lenne
a világ folyosóin.

Nézem, nézem az utcát,
nézem, nézem a fákat,
a nem tervezett időt.

Csak a részegek csodálkozhatnak így rá
a miéltre, amikor leteszik a füstöt,
mikor a zsebükben csörgetik a mennyit,
mikorra az embernek
meg kell hasonulni a világgal,

s egyszerre a poharakban megsavanyodik az utolsó sör,
egyszerre megnehezedik az utolsó deci,
egyszerre a szájpadlatok alá szorul az utolsó szó,
amit még mondani kéne,
amit még mondani lehetne az embargó előtt,

hogy tők egyformák vagyunk.

Ebédre papírból ettem sósat

Ebédre papírból ettem a sósat,
s tudtam, estére írni fogok rólad,
a hunyorítást, titkát a szemednek,
csillogást, amikor meséled Pestet,

kávét a tetőn, azt a nagyon forró,ót,
hogy két ujjammal átérem a csuklód,
hogy igazából bánnám, ha örökre
elmennél messzi angolba, törökbe,

hogy valahogy más súlyú lett, ami bánt,
azt, hogy tetszik a tetovált tulipánt,
s olvasol bennem, ahogyan kell, lehet,

s nem beszéled túl a csendes részeket,
hogy tágulnak a cementes lugasok,
s azt, hogy tőled egyre szelídebb vagyok.

T. Ágoston László

Profán ima

Uram! Én nem csak teli tüdőből, de teljes szívből énekeltem a templomodban, hogy „Tebenned bízunk eleitől fogva...” Mert gazdagnak teremtetél, Uram. A sok mezítlábas hadiárva közt nekem volt apám, aki az asztalra tegye a kenyeret, és volt Atyám, aki naponta megáldotta azt. Én azt is tudtam, hogy Te vagy, aki napközben vigyázod óvatlan lépteimet, s ha leszáll a Nap, megóvod álmomat. Soha nem robbant elhagyott akna a lábam alatt, és a szememet is megóvtad a színes robbanóceruzáktól, melyeket gonosz kezek szórtak a kíváncsi gyermekek közé.

Én akkor is hittem Benned, amikor azt mondták, nem vagy, és nem is léteztél soha. A véletlenek titokzatos törvényei alkották meg a világot, és az emberi ész uralkodik mindenen felett. Az emberi ész, mely Téged is megteremtett. És Te mindezt mosolyogva eltúrted, Uram... Nem vitatkoztál, nem szálltál perbe, nem sújtott le bosszúálló karod. Mintha csak azt mondtad volna: „Lássuk, mire mentek nélkülem!”

Láttuk, meg éreztük is a zsigereinkben, mire képes a gonosz. És felüvöltöttünk az égre, ezer sebből vérző testünket neked mutogatva, hogy Isten, ha vagy még az Égben, ezt nem tűrheted tovább! Kértünk, hogy adj erőt, pénzt, paripát, fegyvert, s majd mi véghezvisszük azt, amire rest vagy. Kértünk, könyörögtünk, és Te nem hallgattad meg az imánkat.

Kértelek, Uram, adj bölcsességet, adj hű szeretőt és igaz barátokat. Ismeretlen, vad világba küldtél, kinevettek, sárral hajigál-

tak, és kitepték a hajamat. Elárult az aszszony, kire felesküdtem, és vele nevetett a jó barát.

Adj akkor innom, adj mély dagonyát, hogy ne érezzem legalább a rothadás szagát! ? És Te kiütötted kezemből a poharat, és nem hagytad átaludnom a viharos éjszakát.

Azt mondtad, tűrjek, és én újra kértem, mert azt mondták kérj, s megadatik neked. Csak azt akartam, annyit adj, mint másnak, ki régóta megtagad, kicsúfolja, és Pilátus elé citálja az igazságodat. Hiába szoltam, rendre mást akartál, mint amire szóra nyitottam ajkamat. Apám szavát kétkedve hittem, s ellened is lázadtam, Uram! Nyiss nekem tért és adj hozzá erőt, hogy kimondhassam, mi oly rég nyomja a szívemet! Csitulj!? Mondtad, s a számra tetted ujjadat.

És gyúlt a nép, a csőcselék, s háromszor megtagadtalak, mire hajnalt rikkantott a réztollú kakas. Pilátus nézett rám bambán, fáradt tekintetében idegen istenek, szájszögletében halvány mosoly; nem hitt nekem. Két légiós kemény vitéz a plebsz közé dobott.

Porban feküdtem, s nem mozdult karom, szívemből is rég elszállt már az akarat. Hittem, hogy végső a perc, s csak annyit kértem, gyors legyen, ha lehet, és Te légy velem. Uram, legyőztél, nincs többé szavam, nem lázadok, nem követelek. Lehajtott fejjel fogadom, mit ajándékozol nekem.

És szolt az Úr, ujját levéve számról; mit láttál, most elmondhatod. Adott hozzá szót, ceruzát is, és maga nézte át a kéziratot. És adott hű társat, aki segít, rendelt mellém jó barátokat. Kertet, madárdalt,

szép virágot, asztalomra kenyeret – no
nem halomra, csak a mindennapit.

Majd jött a kór, a fájdalom, testembe kín
lásit. Uram, kímélj meg tőle! – kértem Őt,
de nem hallotta óhajom. Legyen hát meg az
akarat, tégy szándékod szerint. A harcot
lásd, én feladom, kezedbe adom sorsomat, s
nem kérek már mást, Uram. Csak egyet adj
meg még nekem, mit senki más nem adhat;
taníts meg úgy, ahogy csak Te tudsz. Taníts,
Uram, megbocsátani!

Simó Tibor

Reggel

fény járja át
hajnaltájt
ébred
– dereng már a rét
éled az élet
kel
az ajtót szélesre tárja
fény köszönt a szobába

Író, olvasó

az író kéz
összerakja a szavakat
hallgatja a minden

az olvasó szem
rendbe rakja a sorokat
hallgatás nincsen

ZajácZ Edina

Eléd kínált a lét

Egyszer sem hívtál, eléd kínált a lét.
Sírásaink hallották meg egymást, mikor
védtelen bordáid alatt a férfikor
múlása nyitogatta sorsreteszét.

A tizenháromezredik katarzis
nélküli hajnalon szomorúságodba
szerettem. Előttem senki nem állt sorba,
legyen ölemen nyugvó unikornis.

Engem nem őriz ringó csípőjű lányság.
Ott térdeltem – mint Isten marionettje –
bánatod előtt, hogy megfűrösszél benne.

Azon a napon lettünk igazán árvák.
Mióta nem látlak, úgy zokogok éjjel,
mint ahogy sírásod bennem terült széjjel.

Mint istenszobrot

Öllettél, mint anyád az istenszobrot,
amit szorítása akkor repesztett
ketté, amikor áhítózni kezdett
a Paradicsom után, s a koldusbot

végérvényesen elengedte apró
kezét, hogy hitét még blúzának fodra
alá rejthesse, aztán ült torkodra
metsző múltként, akár a holdsarló.

Arcom színehagyott ívét bámultad,
és fogalmad sem volt, hány felesleges
kört leróttam, míg vártam, hogy észrevesz

valamelyik dimenzió, s eljuttat
hozzád, ne legyen körünk járdaszalag,
csak táncparkett, hol angyalok alszanak.

Sándor Ella

Téboly

„Egyedüli reményem
Úristen, csak te vagy”

Nem tudom, hányadjára énekelhetem. Csak kezdem s végzem. Balázs békésen szundikál a mellkasomon. Most hozták vissza a lumbálásból. Ilyenkor nyugodt és boldog baba. Éppen, mint ahogy megálmodtam. Dúdolok és ütemesen ringatózom vele. Csodálom, egy pillanatra sem veszem le róla a szemem. Nem bírok betelni a látvánnyal, ó, én édes, gyönyörű gyermekem!

„Jöjj el és nézz meg engem
Magamra, ó, ne hagyj!”

Miért, Istenem? Miért? Hát kinek vétettem, mikor vétettem, hogy így bűnhőd-nöm kell? Miért kellett ő beteg legyen? Miért nem én? Miért nem én? Miért nem én? Miért nem én ???

„Ssss, ssss, ssss...”

Mindig tebenned bízam, mindig a te utadon próbáltam járni. Miért büntetsz? Mit vársz tőlem? Ó, Istenem, elhagytál! Kihez fordulhatnék? Kihez? Sosem lehetek már többé boldog! Hát hogy lehessen boldog az az asszony, aki sérült gyereket szül? Aki nem nézheti büszkén az anyák napi műsort, aki nem mosolyoghat össze gyermekével cinkosan az első randi előtt, aki nem vezetheti oltár elé a fiát, aki nem örülhet az unokáknak...

Hiába győzköd a pszichológus, hogy ebbe bele kell nyugodni. Tegnap rákérdeztem. Persze, hogy nincs gyereke.

Ó, ő ezt nem érti. Holnaptól őt is visszautasítom. Nincs rá szükségem sem a lökött relaxációs zenéjére. Hogy relaxáljak, amikor a fiam üvölt a szomszéd szobában, mert gerincen csapolják le belőle a felgyúlt agyvizet?

Látod, megint sírok. Addig sírok, hogy a nővérek ismét ideküldik az idegorvost. És akkor dugdosgathatom ismét a Diaze-pamot. Képzeld, ezek azt hiszik, hogy meghülyültem.. nem, nem, Kicsikém, mit is képzelsz, nem veszek be egy szem gyógyszert is. Tudom, hogy tiszta tejre van szükséged. Csak ez titok! Psssszztt!

„baba, tente

Itt van már az este”

Holnap ismét jön apuka és elmondja, hogy minden rendben lesz. Ezután csak őt engedjük magunkhoz. Senki másra nincs szükségünk! A telefont is kikapcsoltam, ne hívjon senki. Senki nem kell nekünk, csak apuka. Tudod, milyen apukád van? Mindig azt mondja, hogy minden rendben lesz, megműtenek, mihelyt kitisztul az agyacska és ugyanolyan gyerek leszel, mint más. Pedig ő is hallotta, amikor Rac doktornő ezt mondta rád: „Este o leguma”.

Tudod, Lucica a múlt héten leleplezte apukát is. Elmondta, hogy már háromszor látta zokogni a folyosón. Érted? Háromszor. Így már neki sem hiszek. De azért megnyugtató, ha velünk van. Csak ilyenkor merek szundítani egy kicsit.

„Ne légy tőlem oly távol

Könyörülj hű szolgádon”

Látod, most tépem a hajam és hallom a saját zokogásom. A tükörből egy idegen asszony néz vissza rám. Belém hasít, hogy rossz úton járok. De nem tudok lelépni róla. Még nem...

Lucica ébreszt fel három hetes önsajná-

latomból és önsanyargatásomból. Lucica a szobatársunk. Két éve veszítette el tizen-egy hónapos egészséges lányát egyik napról a másikra. Három hónapja megszülte halmozottan sérült Dávid kisfiát, akinél az agykamratágulat csak egy baj a sok közül. Lucica szótlán, csendes nő. Sosem sír. Soha nincsenek látogatói, azt mondja, egyszer jött be a férje, mert nem tudja elfogadni a helyzetet. Csak ül és bámul ki az ablakon. Egyik éjszaka nekem támad, hogy mit s min bőgök annyit, én még nem is tudom, mi a fájdalom. Ne higgyem, hogy körülöttem forog a Föld. Kapcsoljam már le a villanyt, ne mind virrasszak egyfolytában, mert nem tud tőlem aludni. Kétnaponta jön az uram, még mit akarok? Szívéből utál, reméli, megdöglök. Az éjjeli műszakis orvosok elviszik. Idegösszeroppanás.

Sajnálom Lucicát. Nem haragszom rá. Köszönöm, Lucica, hogy felébresztettél!

– A héten megműtjük. Beültetjük a söntőt! – mondja Gherman doktor – Végre kitisztult az agy és fejlődött is annyit a baba, hogy reméljük, kibírja!

„Úristen, el ne hagyj!”

A műtét reggelére visszatér az erőm. Öt hét után először szép ruhába öltözöm, elteszem a pizsamát. A tükör elé állok, szorosan összekötöm a hajam, még egy kis szemfestéket is teszek. Méltóságteljes anyának kell lennem. Fél nyolckor a nővér érte jön. Kérek még öt percet. Könnyes szemmel bólint. Elsuttogom Balázsomnak, amit tudnia kell, bármi is lesz. Öt perc múlva indulunk az idegsebészetre felé, majd elnyeli a fehér műtőajtó.

Egy hét múlva dudorászva ülök a kocsi hátsó ülésén, mellettem Balázs békésen alszik a hordozóban. Apuka büszkén

hátra-hátrapillant és ilyenkor összemósolygunk. Épp, mint álomban, megyünk hazafelé és végre átjárja testemet-lelkemet az isteni ajándék, a belenyugvás és elfogadás képessége, művészete.

„Széna vagy szalmaszál, Balázska pakulár, Anyuka eszterenga hajtó, Apuka főmajor”

Igen, fiókám, majd tanyára költözünk, bárányokat veszünk, sok-sok kicsi kutyád, kicsi borjúd lesz és te leszel a legboldogabb gyerek a Földön!

Persze, előtte kipróbáljuk a Korai Fejlesztéseket, a Dévény-tornát Pesten, a Lakatos Kati terápiát, a Vojta tornát, a Gyermekmentő Szolgálat szolgáltatásait. Mindent, amit eddig javasoltak vagy ezután fognak ajánlani.

Eljöttünkkor még Rac doktornő is azt mondta, hogy ritkán bár, de léteznek csodák.

Szántó Ilona

Ifjúságom

Elillant, mint a harmat,
maradt
csak egyetlen sóhaj.
Elszállt, mint a madár –
az égszínké
ifjúság.

Karácsony

Az ünnep csendjében
valahol ott leszek...
a csillagszóróban
a gyertya fényében.

Kisslaki László

Emma néni karácsonya

Emma cukros volt, mégis örült, mikor kihalászta a tortát a kukából. Igaz, lapos volt a cukrászdoboz, mert valaki ráülhetett a metrón, de jó lesz majd Bandinak. Az öreg mikor még koldult, el se fogadta volna Emma meghívását szentestére, csak-hogy időközben talált egy hólapátot, ami visszaadta a tartását. Vállalkozó lett. Igaz, még nem esett hó, de mivel szorgalmasan járta a környéket lapáttal a vállán, egyre több boltos bízta meg egy kis munkával.

Hálás volt Emmának, mert karácsonykor a legkínzóbb az egyedüllét. A néni is maga volt, de azért derűsen járt-kelt a mindennapi betevőért. Néha már unta a hideg pizza darabokat meg az amerikai gyorsmoslék gyár termékeit, de még ezért is rengeteget kellett talpalnia. Na, azért nem kell arra gondolni, hogy Emma hajléktalan volt. A mosókonyhából lett otthona, ahová minden este hazatérhetett és kulcsra zárhatta az ajtót, még az édesapja hagyta rá örökbe; meg azt a mondást is, hogy a rendszeres testmozgás és a spártai életmód a hosszú élet titka.

Ő maga szegény nem tudta bizonyítani igazát, mert sírba vitte a lakásmaffia. Ám ha ma látná a lányát, meg lenne elégedve.

Bandi is csodálta Emma derűs kedvét, és a szabályos életrendjét.

A néni úgy kezdte a napot, hogy hidegvízzel megmosdott a csapnál. Más nem is volt, mert a kazánt már akkor leszerelték, mikor megrogyant a ház. Később a villanyt is kikapcsolták, mert a szigetelés szétrohadt a falban.

Mielőtt Emma elindult otthonról, ellenőrizte magát a tükörben. Az utcán nem különbözött a többi nyugdíjastól, talán csak annyiban, hogy ő aggodalom nélkül tekintett a nap elé. A Bocskai úti piacon evett egy kis péksüteményt a büfében, aztán kávé vagy kólát ivott rá, ahogy éppen megkívánta; – na meg, hogy mi maradt a poharakban, s mikor szedte le a kínai a pultot. Később kényelmesen elindult a Kálvin tér felé, hogy odaérjen délre. Útközben elég eledelt találhat a szeméttartókban.

Az ünnep előtt beugrott Idához a Vásárcsarnokba egy kis gyümölcsért. Arrébb meg a libás Leipzigertől kapott egy tyúkot karácsonyra. Mire kiért a Kálvin térre, megtelt a kerek kocsija. Emma néni ott szokott ebédelni egy finom állóbüfében. Neki aztán felesleges lett volna változatos étrendet ajánlani, hiszen mindig mást talált a tányérokra. De ha csak Jolika volt ott a főnök helyett, kapott egy nagyadag főzeléket. És még egy fasírtot is dobott rá az aranyoskám.

Télidőben korán sötétedik. Hazafelé hiába villogtak a karácsonyi kirakatok pazar fényei, ő már csak azt várta, hogy kinyújthassa otthon fáradt lábait.

Szenteste napján Emma ki se mozdult a lakásból. Egy kicsit izgatott volt, mert már nem is emlékszik rá, hogy mikor járt nála vendég. Feltette a tyúkot a sparihertre főni, majd nekiállt szorgoskodni, hogy a szoba is érezze az ünnepet. A rádió zenélt hozzá, mert elemet adott a trafikos. Később felállította a hokedlire a térdnyi fácskát. Gyönyörködve nézte, s nem bánta, hogy hiányzott a felső harmada, hiszen a kertész

jó szívvel adta. Aztán egy gyermek örömeivel rakta a fa alá a betlehemi figurákat. Igazán szívderítő látvány volt a Kisdéd, ahogy körbetérdelik az ájtatos pásztorok. A tehén a hokedli széléről hódolt, mert túl nagy volt ahhoz, hogy ő is odaférjen.

A birka persze ott volt a jászolnál; lehelete szinte melegítette a Kisjézust. Egyedül ő maradt a nyájból a Megváltó mellett, mert társai az idők során szét-széledtek. Emmának régfelejtett zsoltárral köszöntött szentesték jutottak eszébe, miközben a vattás dobozban talált hópelyhekkkel díszítette az ágakat.

Estefelé megérkezett Bandi. Kezet csókolt Emmának, s olyan gráciával nyújtotta át a mikulásvirágot, ahogy azt csak az urak szokták. A frissen gőzölt öltönye is jól mutatott; megérte a napszámot, meg az üveg bort, amit ráadásul kapott. Elvégre mégse hozhat lőrét, amit ő iszik. Emma meghatódott, mikor Bandi megdicsérte a frizuráját. Még kisasszonyként hallott ilyesmit, csak akkor nem mondták, hogy jól áll szeméhez a szürke hajszín.

Később mikor már vacsoráztak, lassan elhalkult közöttük a szó. Hajdani karácsonyok emléke éledt újra, s a család árnyai együtt kanalazták velük a tyúklevest.

Emma érezte, többé nem lesz egyedül, mert a szeretet kegyelme nem csak Betlehem fölött leng. Bandi meg kamasz módra közös jövőről álmodozott; eddig se volt rossz, de ha egymásért élnek csak szebb lehet.

A gyertya közben békésen nézte lángja táncát a borosüveg falán.

Aztán megették a diótortát; – tényleg finom volt.

Barna T. Attila

alkonyi két sor

Van Gogh levágott füle a nap –
napraforgók sikoltanak

Szívemnek szegzi

élesre fent
kését az eget
a haramia tél
Szemem gödréből
régóta rejtegetett
drágakövet
könnyet kapar elő
röhögő cinkosa
a szél

Folyód vagyok

Folyód vagyok
beléd ömlök
most!
sikoltó tengerem

Kun Tibor

Mindig szeretni

Lezárom magamban a
Gondolatot, hogy
Hozzad menekülni
Mégis jó

Egy tekercsre merem
Csak egyedül felírni
Képes vagyok még
Mindig szeretni

Jassó Judit

Mamának fázott a keze

Az interneten azt olvastam, hideg végtagok keringési zavart, krónikus stresszt vagy Raynaud-szindrómát jeleznek.

Mama nem hitt nekem és nem akarta, hogy feljebb csavarjam a fűtést. Hagyd, mondta, szoknom kell, mint mindenki másnak, ezt a kriptá-hideget.

Rémálmaim voltak, hogy látogatásaim után, amikor már tisztos távolságban vagyok szerény bérlakásban lévő otthonától, és nem fordulhatok vissza semmiféle mondvacsinált okkal, majd elalszik a hidegben. Sőt, a látszat kedvéért a kezére ül, hogy melegen tartsa, ami rossz, öregekre jellemző szokás, míg a halálos álmom eléri a szívét, mert hiába húz föl meleg zoknit, prémes házicipőt, a konvektor gyorsan kihűl, ha lekapcsolják. A salétromos házfalon hamar beszökik a tél hidege, s halálos öleléssel átfogja mama derekát, aki védekezni sem tud, keze-lába lefagy, és mire megtaláljuk, pont úgy lesz, ahogy a rémálmaimban megjelenik: kiszökik, elillan belőle a lélek, ami a meleget szereti, a mennyek melegét, amiből az isten megalakította, nem pedig ezt a pokoli fagyot.

Elhatároztam, hogy felfűtöm a lakást. Kiválogattam néhány nyári képet, melyek Egyiptomban készültek. Olyan forrón sütött a nap, amit elképzelni sem lehet, s bár elvihettem volna magammal a mamát, ha nem ellenkezne minden új és változás ellen. Hittem a képek bűvös erejében. Narancs, piros és grépfrút színű kereteket vásároltam és elhelyeztem a lakás különböző pontjain.

Telt az idő és mama nem szólt, közben narancssárgára cseréltem a függönyeit, a fürdőszobában kék kavicsok álltak üveg-pohárban, citromsárga fürdőlepedőket is hoztam, míg már lángolt az ő harminc négyzetmétere, de a keze ugyanúgy fázott, polár pulóverben, jégeralsóban, ha felöltözködött rendesen, ha nem. Egy kissé bosszús lettem, az arcom kipirult, legyezni kellett magam, a hátamon ereken csorgott az izzadtság. Mama mentális fázása ellen nem tehettem semmit, a sütőtököket is tányérján hagyta, ennyi erővel nyersen a szemetesbe dobhatom, két főre elegendő ételt én nem bírok megenni. Megint fáztam, amikor meglátogattam őt és mintha hétről hétre el sem mozdult volna foteljéből, mindig úgy ült, mint előző héten, csak a ruha változott.

Mikor lett nála minden ennyire szikár és hideg, s érződött először a hideg fuvalat, ami a szigetelés nélküli réseken átfúj, elrejtőzött szépen vasalt ruhái között és egészen nagyra is nőtt, hogy két konvektor sem bírja legyűrni, és én tudtam a választ, de nem volt szabad beszélni róla, hogy nagyapám halálát követően kezdődött ez az állapot.

A halál érintésének nyoma ott maradt mama vállán, aki eleinte lerázta magáról, gondolataiból is elűzte a halált, telkén rengeteg paradicsomot ültetett, ami tudvalevőleg a termékenység, az élet, a virágzó petefészek szimbóluma, könnyen romlik, de jól tartósítva hosszan eláll. Egy időre kiköltözött, fák és virágok között élt, azt mondta, vigasztalást kap tőlük, mást, mint az emberi. A természet sokkal közvetlenebb, ezért a fájdalom, amit okoz, például jégeső formájában, gyorsan jön, gyorsan

megy, az embernek, a kerttulajdonosnak hamar föl kell állni, a sebek nyalogatására nincs idő, a termést be kell gyűjteni, kötöz-ni, oltani, parcellázni magától értetődő dolog, henyélésre nincs idő!

Anyám nehezen értette meg mama új-fajta életét. Apámhoz fordult, s addig lobbizott a költségek átcsoportosításával, és mesterkedett a hatékonyságot tűzve zászlajára, míg elhatározták, hogy eladják lakásaikat, s vásárolnak egy rendes, igazi házat, amelyet felépíteni soha nem sikerült, és együtt fognak élni, két generáció, hárman egy kupacban, garantáltan hitelmentesen, persze ha mama is beadja a részét, a salétromos lakás árát. Az lesz a kisebbik rész, mert mi többet bírunk, mondta anyám és begombolta magán a kardigánt, kezdett ő is fázni, s bár ellenőrizte a nyílászárók állapotát, a cserére nem látott okot és módot. A költözésre kell mielőbb sort keríteni, hangsúlyozta és maga alá húzta lábát a fotelban ülve, meleg takarókba csavarva és teát főzetett velem, egy egész kiöntőnyt megivott egymaga, azelőtt nem is tudtam, hogy ennyire szereti.

Mama félt a haláltól, ez nem sokkal születésnapja előtt vált bizonyossá, és már előre eltemette magát, nem az emlékek közé, hanem a kihűlt mindennapok jégtáblái alá. Elcsomagoltam a képeimet, hazavittem a kavicsot, visszacseréltem a lakástextíliákat, közben éreztem, hogy mama azt szeretné, ha még életében hőssé avatnánk. Ha pusztán azt mondjuk majd róla: szép halála volt és egy szép temetése, azzal semmi elismerést nem nyerhetünk, és ő sem, ki-ki a saját térfelén marad, ő meghalt, mi továbbléptünk, az történik, ami

egyébként is történt volna. Semmi. Mama készült valamire, de látszólag szemmel tartotta a költözés minden mozzanatát. Lakását sem adtuk még el, mintegy babonából, de az új házban elkészült a helye, friss festékekkel citromszínre festett, műanyagillatú falak között, a földszinten, ahogy kérte, kicsi ablakokkal, gondosan leszigetelve. Az elvonulás utolsó állomása volt ez, a nem látok és a ne lássatok örök libikókája. Még élt és mi már emlékeztünk, közösen alakítottuk így és anyám nem vette észre, hogy a ház tovább szolgálja e nemes célt: mamát mielőbb kimenekíti e földi pokolból és elemeli a mennynek kapuja felé, ahol vélhetően várja őt nagyapám.

Azt hittük, az új kezdet új befejezést szül, szinte hallottam szüleim dicshimnuszát, a házatavon, szűk, de jelentős vendégsereg jön, ami elől mama a szobájába menekül, távol tartja magát az ünnepeléstől, mintha ragályos kór volna, sem elkapni, sem terjeszteni nem fogja, hiába remélt anyám valami hasonlót. Egyelőre a költözés napja közelgett vészesen, anyám telefonon intézkedett, megrendelte a költöztetőket, a szőnyegeket ő maga csavarta fel és kötözték össze apámmal, s ekkor beugrott, hogy pont a szőnyegre nem gondoltam, süppedőset és vastagabbat vásárolhattam volna, hiszen a padló hideg, alatta pince van, nincsen szigetelés, de azokban a napokban ez tulajdonképp édes mindegynek tűnt. Mamát felköszöntöttük születésnapja alkalmából, február huszonegyedikén, szombaton, vasárnap volt esedékes a költözés, anyám izgalmaiban túlitta magát, apám halkan hűmögött, gyerekek voltak és én fölöttük

gait anélkül, hogy valamit ne tettem volna ellene. Hoztam egy képet, vagy valami újat, hogy a régit kiforgassam a sarkából. Mikor a szüleim elmentek, elmostam a poharakat, föltekertem a fűtést, beállítottam mama ébresztőóráját, miközben tud-tam, hogy szemhunyasnyit sem fogok aludni éjjel, és nem is tettem semmit az érzés ellen.

Másnap reggel anyám tagadhatatlan rossz sejtéssel nyomta meg a csöngőt, hosszú volt a hatásszünet, amit nagyanyám hagyott, míg az ajtó kinyílt és arca megjelent a rácsok mögött. Anyám szeme felragyogott, már nem gondolt semmi rosszra, emelte a lábát, hogy átlépje a küszöböt, csak hogy mamának esze ágában sem volt azonnal ajtót nyitni, hanem a rácsok mögül szólt, mintegy önmaga számára is revelációszerűen: mégis inkább itt maradok. Éreztem, ahogy apám odafordult felém, hogy dörögő hangon közölje, én tudtam, csak a lányod, mindig a saját feje után megy és már telefonált, hogy lemondja a költöztetőket. Akik zajt és piszkot hoztak volna magukkal, érzéketlen cipekedésnek beállítva egy egész múlt kihordását, mintha mindaz, amit mama gondosan felhalmozott, csupa kavics lett volna, amit a sóderhez szórnak és felépítenek belőle egy testidegen házat. Inkább épületet, ami az övénel sokkal hidegebb, mert nincs benne idő, nincs neki már elég ideje, hogy megszokja.

Mikor bemehettünk, nekiálltunk, hogy kicsomagoljuk a zsákokat. Mama leült a konyhában, hogy cigarettázzon, és hogy ne zavarjuk, de anyámban fölhabosodott az elégedetlenség, s elkezdett kiömleni. Mama hallgatta őt, alig nézett rá, ezt akkor is

tudtam, ha nem voltam velük egy légtérben, annyiszor láttam már. Tudod, kíváncsi voltam, milyen érzés, egy teljesen üres, hideg lakás, mondta végül, s anyám hiába rázta értetlenkedve a fejét.

A bizonyosság csöndje borult ránk azon a reggelen. Nagypám a mennykapu mögött hallgatott.

*

Barcs János

Megmosdatott örömeim között

Rád nevetett egyszer a nap s messze szökött.
Hozzád szerény hétköznapiak sorakoztak.
Melléd álltak. Bánhatod, hogy soká fáztál
és hátráltál: Mért nem hittél a bokroknak?!

Magad voltál a szenvedő: S elcsábított
fényeivel a városi kő-örület...

Az ős láng! Volt-ösöknek ösztönhite,
mindig is ott sündörgött körülötted!

Nyílt szíveddel égsz, s énekelsz immár halkan;
hegyeid közt fölszárnnyalt a tiszta dallam,
szülőidnek őshangját így is hallhatod...

Megmosdatott örömeid a vágyak között
is dalolják a jót: S mindezt megköszönöd,
hogy szélesre kitarhattad zárt ablakod.

Szigliget 1986

Magyari Barna

Szűk az est inge

az idő odvas ablakán
becsordogál a pillanat
néz a könyvből egy balga kán
izzad a vers az ing ragad

fúj a hangsúly szóeső ver
párás a lélek legbelül
karácsony jön friss fenyővel
nehéz az ünnep egyedül

a tudat mélyén sok vágy van
a valóság fölötte ring
reszket a költő az ágyban
vastag jelző kell ma megint

az elmémet jól benőtték
az alany- és állítmányindák
jó a jaj fölött nyer csörtét
s te derűbe futsz meztláb

mert csillag-blúza szűk neki
az est mélán néz le ránk most
a csoda lényem szétveti
szívemben gyűrőd a vánkost

Perzsel a ketten

forró elmém szó-zsinórján
a te arcvonásod széptül
bájos mosolyod virul rám
s a gyönyör sodor el végül

vibrál a vágy mennydörögve
varázs csiklandja a lelket

a mámor minden bajt elvet
hő fut fel a szemöldökre

maximumon ver az óhaj
szemem blúzod legyalulja
összefogva fény a csókkal
szívünk repülni tanulna

tevékeny a világ bennem
vers dob mint villa a szénát
a szerelem küszöbén át
s bőrünkig perzsel a ketten

A meztelen péntek

egy gén egy érv egy fényelem
belőled mindig van nálam
hogyan ne fázzak itt a versben
bőröd illata a sálam

meztelen áll most a péntek
mellbimbóján forr a csoda
gyönyörű élmények érnek
fürdet a perc a csókodba'

el-elpirul a délután
közted köztem valami fúj
vallomások feje búbján
szalagot lóbál a hangsúly

dudorásznak benn a sejtek
sláger szól a mellkasomból
szívem kavargja a szemed
majd az éden belénk kóstol

tőled hullámszik a vérem
szenvédély fut az ing alatt
több száz fokos ölelésben
meg-meggyullad a pillanat

Zoltay Livia

Ríl sztori

Ha a valóságot akarjuk látni, a „ríl sztorikat”, az igazi életet, akkor érdemes tömegközlekedéssel utazni. Na, nem mintha én olyan nagyon válogathatnék. Nem szórakozásból nyomom naponta vil-lamossal a munkahelyemre, de legalább ringathatom magam abban az illúzióban, hogy a harmincöt fokban, tacsakosra izzadva szociológiai felmérést végzek az utasokról. Valamilyen cirkusz mindig van. Tényleg, az elmúlt három-négy hónapban nem volt olyan hét, hogy ne kaptam volna legalább egy ízelítőt a nagy magyar valóságból. És hogy, hogy nem, valahogy mindig a közelemben keveredik az aktuális megmondóember. A legutóbb egy nő tisztelt meg azzal, hogy pont velem szemben ült le. Először észre sem vettem, aztán meghallottam, hogy valamit egyfolytában motyog. Félve sandítottam oda, és akkor láttam, hogy a ráncos, töpörödött, durva vonásokkal barázdált arcú öregasszony engem figyel és nekem magyaráz. Három foga volt elől, az is mind odvas. Ám ez a tény cseppet sem zavarta, ahogy mondogatta, most már egyre hangosabban a tutit:

– Még a szart is megesszük nemsokára! A szart! Csak úgy sistergett a nyál a foghíjas szájában, szúrós tekintetével úgy bámult rám, mintha csak megbabonáztam volna.

– Nem hallod, te? Neked pofázok! Te is megeszed majd nemsokára a szart is! A szart! Körülnéztem, mellettem, mögöttem, előttem ki-ki a könyvét bújta, vagy zavarában kibámult a koszos ablakon,

esetleg úgy tett, mintha aludna. Senki sem érezte szükségét, hogy leállítsa az egyre hangosabban rikácsoló, valaha bizonyosan jobb napokat látott utast, aki továbbra is égető szükségét érezte, hogy újra és újra közölje velem, hamarosan meg fogom enni a szart, és bizony jóval előbb, mint gondolnám. Most mit csináljak vele? Kérdeztem magamtól, magamban. Biztos nehéz élete volt. Nem hiszem, hogy valaha is arról álmodott volna, hogy egy zsúfolt, izzadt-ságszagú villamoson darálja a nagy életigazságokat, kéretlenül. Talán érte valami trauma, gondoltam, amikor hirtelen felállt, egészen közel jött hozzám, és az egyik kezét a vállamra tette. Ahogy ránéztem, az arcát borító barázdák még élesebbnek tűntek.

– Mondom, hogy te is a szart fogod zabálni, higgyed el nekem! – buggyant ki belőle immáron ki tudja, hányadszorra, az én roppant derűs jövőmet megjósoló mondat. Ezen a ponton úgy éreztem, eleget hallottam, és magam is meglepődve az agyamon a másodperc tört része alatt végigszáguldó ötleten, az öregasszony kezébe nyomtam Arany János Toldiját, ami az imént még nálam volt. Ő igencsak meglepődhetett a gesztustól, mert abban a pillanatban, foghíjas száját kitátva visszahuppant az ülésre, és egyetlen szót sem szólt. Forgatta a könyvet, megpaskolta az elejét, a hátulját, majd rám nézett. Aztán a könyvre, és megint rám. Látszott, hogy nem tudja hova tenni a dolgot. Nem erre számított. A következő megállónál, kezében a könyvvel, leszállt.

Jó egy hónappal később újfent a gondolataimba temetkezve zötyögök a villamoson. Már el is felejtettem a múltkori esetet,

amikor egyszer csak érzem, hogy valaki figyel. Oldalra nézek, és akkor látom, hogy a szűrös szemű, odvas fogú, szarozós öreg-asszony az. Most csendben ül, kezében a könyvvel, az én könyvemmél, és engem figyel. A következő pillanatban felcsapja a könyvet és rekedt, karcos hangján, nagyon lassan, döcögve olvasni kezd:

*„– Mint ha pásztortűz ég őszi éjtszakákon,
Messziről lobogva tenger pusztaságon:
Toldi Miklós képe úgy lobog fel nékem,
Majd kilenc-tíz ember-öltő régiségben.”...*

Botos Ferenc

PERZSELŐ SZIKRÁK

Ladányi Mihály emlékezete

száradó évgyűrűk, lehulló tallérok, júdásfa
átszikráznak az éveken szavaid
„csillagok kutyaláncon”
kinyílnak a megalkuvások dögszagablakai
te illatos vagy
hamis ígéretekkkel telnek tócsafényű szemek
te messze látsz
tömött gyomrú, elszánt hittérítők között
te éhes vagy
nyüszítve hátrálnak a gyávaság seregei
te bátor vagy
száradó évgyűrűk, lehulló tallérok, júdásfa
átszikráznak az éveken szavaid
„csillagok kutyaláncon”

CSETLŐ - BOTLÓ

esőcsepp cseppen
csordul, csorog az ágon

rőt lámpafényben

kifordult gyökér
oldalán egy hóvirág
néma harangja

díszruhás király
gyémánttűzű harmatban
az öreg platán

ős fák gyökerén
por porral keveredik
érintés közel

türkiz jégmadár
patak felett röppenő
csak egy pillanat

kígyószisz – erdő
borszeszláng kékje lobog
sziklaperemen

ebihal őrzi
erdei pocsolya – mély
tűnő idejét

vaddisznóganajt
tündöklő láncba fonnak
szorgos bogarak

hatalmas nyárfa
tópart tükrébe néző
véget nem érő

gévagomba nyit
kislevelű hársfán
halálszirmokat

lekaszált szénát
hálóval szőtt be a pók
vérfoltos a föld

már őszi szegfű
virít a réten: szólj hát
tücsökrekvíem

Lelkes Miklós

Hóesés előtt

Az égen sötét várta az idejét,
mely részben ott volt, de teljesen akart:
az embert barlangba úzó hideget,
s éles fehéret, mely villan, mint a kard.

Bokrok rezegtek, és a fenyők kopott
zöldjükbe bújtak, – közöny önmagukba,
oly lehangoltan, mint a történelem,
ha tudni fél, és feleszmélni lusta.

Egy varjú szállt, kettő, utánuk három...
Éhes csapatok. Mind a földre nézett.
Fecske égibb, mert tápláléka ott van,
hol kék hulláma kél a nyári légnek?

A sötét várt. Az emberek is vártak.
A fecske is, ő messze, Afrikában.
Tavasza várt, – de mit várhat az ember?
Embertelenség úr tavaszban, nyárban,

s az őszi főképp Évszaka tolvajoknak:
mohó fogak gyümölcsöt elperelnek,
és hivalkodnak gazdag aranyórák,
s szívet kiütnek elfeketült lelkek.

A hóesés előtt még messze néztem, –
múltba, jelenre, s jövő bánatokba.
Vers volt velem, mit sem érő ajándék,
amely egy Csillag: a Becsület foglya.

Messze néztem, s bánaton túli tájról
egy másik vers mosolygott, visszanézett.
Véges, ha pusztul, mondta a tekintet,
része marad Valóságnak, Egésznek.

(2015)

Cseh Györgyi

Könnyű álmok után

Mint füstös fanyar teák a délután,
hegedűk nehezülnek fejembe
a könnyű álmok után.

Kibontja tested majd az est'
vagy te engeded meg egy lány haját,
szőke-vörös hangokba gázolok
a ruhátlan emlékeken át.

Sósan lágyan az esőt ölelem,
combomra engedem a hí ruhát,
megérintem elhagyott nyomod
s nélküled lebbenek tovább.

Szilágyi Ferenc Hubart

Hogyha mellettem vagy

Lelked palettáján tobzódna a színek,
tompulna az árnyak, újra éled a fény...
Hogyha mellettem vagy, csengőbbek a rímek,
pergőbb ritmust dobol verője a szívnek,
s ereimben újra utat tör a remény.

Olyankor érzem azt, mennyire szeretlek,
tűzbe mennék érted, pokolra is akár,
jaj nélkül szenvednék, mint igaz eretnek,
akit egy szaváért kínoznak, veretnek,
s akit a vén bakó már a vérpadra vár.

Megváltó hatalma lehet minden szónak,
hogyha az szívből jön, s másik szívet talál,
a hitünkért olykor hitetlennek rónak,
de egyként vár miránk Kharónnal a csónak,
s egybemossa majd a színeket a halál.

Galló Kovács Zsuzsanna

Az álomszép jelenben

A Central Park mellett
a Guggenheimbe mentem
Chagallokra vágyva
az álomszép jelenben

Megálltam és néztem
mint öleli magához
barna kutyáját egy
ősz színeibe öltözött nő

vállán tarka kendőjét
meglebbentette a
Fifth Avenue felől
érkező októberi ősz

A kutya mint egy herceg
félrefordított fejfel
kecsesen nézett el messze
bíborvörös nyakörvén
megcsillant az októberi fény

Poetry feliratos fiú
üldögélt asztalán
régimódi írógéppel
a Central Park mellett

Elhagytam a Met-et
ott volt a Guggenheim
vöröslött Picasso
ragyogó táncterme
a Chagallokat elvitték
aznap éppen messze

A Fifth Avenue szélén
fején kék tolldísszel
konflisló abrakolt

üres volt a pad már
hol a kutya pózolt

A Central Park mellett
az álomszép jelenben
megálltam és néztem
mint úszik lassan felém
egy óriás liláskék
szappanbuborék...

Halász Imre

Született 2052 grammal

Drágul a tej, húsban a hús,
felhő fut hónap a Napra,
csontjaink már rágja a csúz,
TE GYÓGYÍTGASS, ALEXANDRA!

Pénzünk szétverik a Bankok,
Pártok másznak fel a falra,
ígérgetve Rendet, Rangot,
TE VIGYÁZZ RÁNK, ALEXANDRA!

Nagyanyád is (volt bizalmi)
nyugdíjt-lesni fut a gangra,
s jön a postás: megalázni –
TE KAROLD FEL, ALEXANDRA!

„Akire csak egy párt vigyáz...”
– nagyapád is versek papja,
fél: nem védi se Jog, se Ház –
TE VIGASZTALD, ALEXANDRA,

alig kétkilós csecsemő,
friss kenyérnyi puha jószág:
húgunk, nővérünk, Te, a Nő,
anyánk, nagyanyánk:
MAGYARORSZÁG!

1990

Dávid Attila

A vizsga

A vizsga napján nagyon ideges volt. Amikor – kicsit késve – biciklivel az Oktatóközponthoz ért, az oktatója egy idősebb férfival kedélyesen beszélgetve már a gyakorlóautójuk mellett várta.

– No, most már mindenki itt van, aki számít – akkor akár mehetünk is! – viccelődött mosolyogva az oktató, és mindhárman beültek az autóbába: az oktató az anyósülésre, az idősebb férfi hátra, ő pedig természetesen a sofőrülésbe.

Az autó egy pöccenésre indult, és úgy tűnt, esze ágában sincs lefulladni, nem úgy, mint a korábbi gyakorlásokon már annyiszor.

– „Ez jó jel” – gondolta, majd megkérdezte: – Merre menjek? Az idősebb férfi egy pillanatra abbahagyta az oktatóval való beszélgetést, és azt mondta:

– A piactér felé, a legrövidebb úton.

A férfi biztatóan mosolygott rá a tükörben, és az oktató is vidámnak tűnt.

– „Talán nem lesz baj” – gondolta. Nem is volt: útközben mindenhol megadta az elsőbbséget, ahol kellett, kanyarodáskor indexelt, a stoplátnál megállt. Nem haladt sem túl gyorsan, sem túl lassan. Úgy érezte, most szinte tökéletesen vezet, úgy, ahogy soha még, s ahogy már soha nem is fog. A reflexei tökéletesen működtek akkor is, amikor a nagy forgalmú piactér közelében egy gyerek kirohant a járdáról eléjük az útra – idejében lefékezett és megállt, az autó még csak nem is érintette a kissrácot. Amikor a gyerek visszaszaladt a járdára, ő újra tovább akart menni az autóval, de az idősebb férfi barátságosan a

vállára tette a kezét, és megszólalt:

– Köszönöm, rendben vagyunk.

Ő megkönnyebbült: ezek szerint sikerült a vizsga! Keze-lába remegett a megkönnyebbüléstől, és úgy érezte, most egy-két hétig biztosan nem tudna vezetni – most jött ki rajta az elmúlt hetek gyakorlásainak feszültsége.

Az idősebb férfi kezét nyújtott neki és az oktátónak is, majd elkészönve kiszállt az autóból és elsétált. Ő csodálkozva nézett utána, azonban az oktató sűrgetően megszólalt:

– Most, hogy rendben elhoztuk az apósomat a piacra, lassan vissza is mehetnénk az Oktatóközponthoz. Ott már biztosan vár minket a vizsgabiztos, s indulhat a vizsga!

Ötvös László

Gyöngyeim és örökségem

Három szép virágom,
Drága gyöngyöm három:
Nyelvem, magyarságom,
Népi hitvallásom...
Lelki gyöngyöm három:
Egyetlen világom!

Nekem is van több szeretett gyermekem,
amint hagyatékként József testvérem,
reátok hagyom az én örökségem:
Legyen tiétek a virág hulló szirma,
templomba lépő csodafény sugara,
a szószék mindegyik titka, bája,
Zsófi mamókának, utóbb Klára, Kata,
nagymama belső sóhaja, hitvallása...
Bocskai előtti és utáni ősök
még a síron túl is megmaradt példája...

Németh Erzsébet

Fehér lesz

Fehér lesz minden
addig mossuk szennyeseinket.
Ősök véres gúnyáit,
századok mocskos tévedéseit,
mi, az utód-robotok.
Be- és átprogramozva,
előmosás után hatvan fokon,
energiatakarékosan,
mosógéllal,
illatos öblítővel feltöltve
max jelölésig.
Rázkódunk olykor
a tehetetlenség kövén,
fogadalmaink fordulatszáma
meg-megakad.
Remeg a dob. Szívdobjaink!
Öblítés, szivattyúzás,
centrifugálás
talán a jövőre vár –
De fehér lesz minden,
mire működésünk a
Stop jelzésnél megáll.

Míg megérkezem

Állok a tér közepén - - -
Megérkezni jöttem,
és sehol egy lélek,
sehol egy hang.
Hosszú kóborlásom után
mintha elhúzódná tőlem a múlt.
Fél, vagy engem akar megfélemlíteni?
ki nélküle is tudom már a törvényt:
hogyan mekkora örvényt korbácsolnak
a magzatvíz hullámai!

Nem irigylem magam,
és nem utállak téged,
így egálban vagyunk...
A vadszőlő is megszeli magát,
remegve dobja le véres ruháját,
addig öklözi, rugdossa a szél.
Megérkezni jöttem.
Állok a tér közepén –
Torkomban kimondatlan szavak
kócosodnak, képezve gócot.
Visszanyelem.
Arcomat vállára tetoválja
a meszes ereken bolyongó idő,
míg valóban megérkezem!

Titeket álmodtalak

Foszlik az anyag...
mit föld fölötti kezek,
lények lényei szőttek nekem,
életszálakból, varázsimából,
színeken túli árnyalatindák
cirógatásából,
és nevezhetetlen erők irgalma,
ragyogó nevetések fénye
bújt ki bimbózó arcomra:
az égre - - -

Foszlik az anyag...
sistergő jajok,
meghőkölt álmok
halk suttagása:
(lehetőségem társalog magával),
árnyékká rettenő idő –
késő korokra kitárt karok,
– miután mindenki voltam –
titeket álmodlak meg,
s elfoszlott életem
rátok hagyom.

Radmila Markovic

Szép arcú apám

Apám a magasba emelt,
könnye patakzott szótlanul,
és én semmit sem értettem
akkor, azon a bús hajnalon.

Tévelyegtem az ismeretlen világban
ahova sodort a háború szele,
ahol igazán anyai nagymamám szeretett,
anyám kereste a kenyeret, vigyázott rám,
és éjszaka titokban befelé zokogott,
hallottam gondolatát: „Gyere értünk! Nélküled
mi lesz velünk? Hiányzol neki, hiányzol nekem.”

Engem az utcán csúfoltak másságomért,
Fekete hajam a szőkéből kiviláglott,
mezítláb bújtam a falusi út menti eperfa alá,
amíg fejem felett magasan zúgtak a bombázók,
dél felé szálltak, vitték a halált vastestükben,
városokra szórták, és öltek, öltek, öltek
öreget, fiatalot, nőket és gyerekeket.

Szép arcú apám rajongásig szerettem.
Szép arcú apám vártam, sírva kerestem.
Egy szép arcú apát ismeretlen katona név alatt
közös sírba temettek ezerkilencszáznegyvenötben.

Évek

Olyan fehér a lap, mint az anyatej,
ezt tartja kezében születéskor
a kis ember.
Évek jönnek, évek gyorsan
szaporodnak, maguk után
nyomot hagynak.
Lesz ott vörös, sárga, lila,
a barnának minden árnyalata.

Vetekedik a szürke és a fekete,
a fehér szerényen, ám világít fényesen.

Tarka lappal, széppel, csúffal,
útnak indul, kinek-kinek menni kell.
Helyére lép fehér lappal, szűz lélekkel
anyatejnek illatával egy újabb kis ember.

G. Szabó Ferenc

Csak élt

Ma is egyszerűen
semmi láz
álom magasztos vágy
csak evés utána szeretkezés
aztán alvás
az egyetlen csoda íz

ma is közepesen
eszeskedni a semmiről
üres lelked homokszemeit
raktározni egykedvűen
kóvályogni az ötörai tea után
ősz fák alatt sem keresni
az igazi régi kardokat – arcokat

ma átlagosan
szeretve sem
inkább gyűlölni ostobán
bezárva béna-én kapszulába
nézve ahogy
az érintetlen idő
lassan távolodik el

így látlak ma egyszerűen
átlagmentesen és tisztán
lófrálsz önként a középszeren
öntelten ostoba göggel
pislogsz ki a szürke lyukból
s tűnsz el nyomtalanul
egyszer végre

Péter Éva Erika

[kiömlő gondolatok]

kiömlő gondolatok perce ez
szétszórt viharok ágyások
nincs aki tud és megnevez

csak durván összeácsolt ég
és egy aki jár ki kettő
hány utat oldhat fel a pára
a homlokok szürke ablakára
ki mosdat fel élő színeket

lépni muszáj ez rendek rendje
és egyszer kitisztul a merre
kisimul domb hegy völgy vizek
hogyan megálljak éppen napkeletnél

nem vagy de mintha lennél
fölsejlesz minden stációnál

[előtérbe]

előtérbe szorult szeretlekek
bennebb nem engedni az istennek se
még jó hogy tél este rolózott ablak
és pár alig hallható persze
amivel kimagyarázható

tökéletlenségünk áltraverze
odakinn rázzák a csillagpárnát
mi emlék-önmagunk homályát
képviseljük a másikat

a láz iszap karácsonyi máz
a tömör hús részeg párpercese
mielőtt innen is elzavarnak
tudomásul se vesszük azt hogy lelkünk
hópelyhe is külön fagynak

Sirák József

Hegyen

Már csak egy szempár
Siklik tova az ösvényen
Karok, lábak, törzs
És hátizsák nélkül
A túlevelekkel kevert
Gondolatok között

Fényképezés

Már-már öntudatlanul kószálva-sodródva
Idegen városok tépett utcáin-zugain
Átlátszó szemhéjam alatt
Alvó tigrisként várakozva
Hogy lecsapjak
A szépség mindenfelől
Váratlanul előtörő
Hordalékaira

Naplemente

Az a fakó, mégis bársonyos tónus
Egy felhős, esős nap végén
Naplementekor az égen
Arra a pár percre, csak az ne lenne
Az ember már-már elfogadja
Beletörődik, hogy minden oly kevés
Csak úgy látszik, mintha lenne
S már nem is fáj ez
Dolog dologra tevődik
Ketyeg az óra céltalan
S akkor felbukkan ez a szín
E kifakult bársony-ég
Mintha egy darabka
Lecsúszott volna a mennyből
Majdnem a földre ért
S már hajolnak is érte sötét kezek

Pillanatig itt időz
Majd visszahúzzák helyére
Utolsót lobban hirtelen
Mielőtt megadja magát
Az ég sötétlő selymének

Vasi Ferenc Zoltán

Könnyedén

I. Minden arc gitárhúr:

Ott szakad szájja,
hol leg-szívből szól;
a gitárokbán
térdel a Hold.

II. Lámpaaranyban neszrózsa -

az emlékkönyv nyitja-csukja.
Megannyi lezárt szempilla
a sorokat átalussza.

III. Egy angyal térdepel a szivárványon:

virág burka a szív;
csodává tárul a kék,
mert kimosta az eső
szennyeink.

IV. Én énekes-rigóknak vagyok,

s nem varjaknak -
halandó dalnok.

V. Felvillan egy arcod.

Azzal írsz évszakot;
kötetnyi vers,
rúzs-piros ceruza!

VI. Egy rigó - világének.

A sasnak véres a torka -
borotvaverset költ ki
a mogorva.

Németh Erzsébet

Két platánlevél

Oly csendes ez az őszi nap...
a fény csak halkán dúdolgat
valami áttetsző fáradt dallamot,
mely emberségünkön
már alighogy átragyog. –
De két platánlevél
még egymás kezéhez ér
mielőtt földre hull.

A **Kis Lant** Irodalmi Folyóirat
megrendelhető a szerkesztőség címén*
vagy a lant@kislant.hu e-mail címen.
A lap évente hat alkalommal
jelenik meg.

Kis **LANT** IRODALMI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: Németh Dezső
Irodalmi szerkesztő: Németh Erzsébet

Szerkesztőség címe:
*Németh Dezső
1211 Budapest
Ady Endre út 5. 3/10.

Telefon: 277 7196
Mobil: 06 30 431 7837
Kiadja a Lant Irodalmi Klub
Magánkiadás
www.kislant.hu

ISSN 1788-7542 (Nyomtatott)
ISSN 1788-7631 (Online)

Egry Artúr

tapintás

vékony bőrén az alkony
rajzokat erezett széjjel
hártyáin kék pára kelt
japán papíron vízjel

fülemben messzi nagy dobok
szóltak fekete nagy dobok
dadogtak sötét dalokat dobogtak
ahogy a távolban doboltak

részeg volt a lelkem
és fenn az éj szikár csillogása
tapintható volt érdes és hideg

lenn én voltam én a bársony
a fekete nagy dobozban
ismerője mindegy hogy kinek

peregnek

peregnek és peregnek
a víz elporló vihar-szobrai belemarva
minden élőbe minden lemez falba

ahogy rontanak hajónak rontanak morajnak
dördülő olajzöld kapualjnak
úgy zuhognak szakadatlan

nem tudva semmit nautikáról
Odüsszeuszról hókarú Nauszikaáról

dombokat pergetnek lélegző homokórák
partra vetett dűnék sárgás üveg búrák

és lejt a táncot odafenn
így múlt Afrikámon ezernyi homokszem

Műkedvelő írók, költők jelentkezését is várjuk! Az elfogadott írásokat közöljük!

Ára: 250,- Ft.